

10

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 sierpnia 1951 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji z dnia 9 grudnia 1948 r. o zapobieganiu i karaniu zbrodni ludobójstwa.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. XI Konwencji o zapobieganiu i karaniu zbrodni ludobójstwa, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1948 r., nastąpiło złożenie w Sekretariacie Narodów Zjednoczonych dnia 14 listopada 1950 r. polskiego dokumentu ratyfikacyjnego powyższej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje stały się stronami wymienionej Konwencji:

Arabia Saudyjska dnia 13 lipca 1950 r.,

Australia dnia 8 lipca 1949 r.,

Bułgaria dnia 21 lipca 1950 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Co się tyczy art. IX, Ludowa Republika Bułgarii nie uważa za obowiązujące dla siebie postanowienia art. IX, który przewiduje, że spory między Umawiającymi się Stronami, dotyczące interpretacji, zastosowania i wykonania niniejszej Konwencji, będą przedkładane, na żądanie każdej strony w sporze, Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, jak również oświadcza, że jeśli chodzi o kompetencję Trybunału w odniesieniu do sporów, dotyczących interpretacji, zastosowania i wykonania Konwencji, Ludowa Republika Bułgarii pozostaje nadal, podobnie jak i dotychczas, na stanowisku, że w każdym poszczególnym przypadku zgoda wszystkich stron w sporze jest konieczna dla przedłożenia każdego poszczególnego sporu Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości do decyzji.

Co się tyczy art. XII, Ludowa Republika Bułgarii oświadcza, że nie zgadza się na art. XII Konwencji i uważa, że wszystkie postanowienia Konwencji powinny stosować się do terytoriów nieautonomicznych, włącznie z terytoriami powierniczymi“.

Kostaryka dnia 14 października 1950 r.,

Czechosłowacja dnia 21 grudnia 1950 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Co się tyczy art. IX, Czechosłowacja nie uważa za obowiązujące dla siebie postanowień art. IX, który przewiduje, że spory między Umawiającymi się Stronami, dotyczące interpretacji, zastosowania i wykonania niniejszej Konwencji, będą przedkładane, na żądanie każdej strony w sporze, Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, jak również oświadcza, że jeśli chodzi o kompetencję Trybunału w odniesieniu do sporów, dotyczących interpretacji, zastosowania i wykonania

Konwencji, Czechosłowacja pozostaje nadal, podobnie jak i dotychczas, na stanowisku, że w każdym poszczególnym przypadku zgoda wszystkich stron w sporze jest konieczna dla przedłożenia każdego poszczególnego sporu Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości do decyzji.

Co się tyczy art. XII, Czechosłowacja oświadcza, że nie zgadza się na art. XII Konwencji i uważa, że wszystkie postanowienia Konwencji powinny stosować się do terytoriów nieautonomicznych, włącznie z terytoriami powierniczymi“.

Dania dnia 15 czerwca 1951 r.,

Ekwador dnia 21 grudnia 1949 r.,

Etiopia dnia 1 lipca 1949 r.,

Filipiny dnia 7 lipca 1950 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„1. W odniesieniu do art. IV Konwencji Rząd Filipiński nie może usankcjonować żadnej sytuacji, w której jego Szef Państwa, nie będący władcą, podlegałby warunkom mniej korzystnym niż warunki, przyznane innemu Szefom Państwa, niezależnie od tego, czy są oni lub też nie są odpowiedzialnymi konstytucyjnie władcami. Rząd Filipiński nie uważa zatem art. IV za naruszający istniejące immunitety jurysdykcyjne, zagwarantowane pewnym urzędnikom publicznym przez Konstytucję Filipin.

2. W odniesieniu do art. VII Konwencji Rząd Filipiński nie podejmuje się wprowadzenia w życie powyższego artykułu aż do chwili wydania przez Kongres Filipin niezbędnego ustawodawstwa, określającego i karzącego zbrodnię ludobójstwa, które to ustawodawstwo, zgodnie z Konstytucją Filipin, nie może mieć jakiegokolwiek mocy wstecznej.

3. W odniesieniu do art. VI i IX Konwencji Rząd Filipiński zajmuje stanowisko, że nic w powyższych artykułach nie może być tak interpretowane, aby pozbawić sądy filipińskie jurysdykcji we wszystkich sprawach ludobójstwa popełnionego na terytorium filipińskim, z wyjątkiem tych spraw, w których Rząd Filipiński zgadza się na zrewidowanie decyzji sądów filipińskich przez jeden z międzynarodowych trybunałów, wymienionych w powyższych artykułach. W odniesieniu następnie do art. IX Konwencji Rząd Filipiński nie uważa powyższego artykułu za rozszerzający pojęcie odp-

wiedzialności państwa poza granice, uznane przez ogólnie przyjęte zasady prawa międzynarodowego.“.

Francja dnia 14 października 1950 r.,
Gwatemala dnia 13 stycznia 1950 r.,
Haiti dnia 14 października 1950 r.,
Islandia dnia 29 sierpnia 1949 r.,
Izrael dnia 9 marca 1950 r.,
Jugosławia dnia 29 sierpnia 1950 r.,
Liberia dnia 9 czerwca 1950 r.,
Monako dnia 30 marca 1950 r.,
Norwegia dnia 22 lipca 1949 r.,
Panama dnia 11 stycznia 1950 r.,
Rumunia dnia 2 listopada 1950 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Co się tyczy art. IX, Rumuńska Republika Ludowa uważa za nie obowiązujące dla siebie postanowienia art. IX, który stanowi, że spory między Umawiającymi się Stronami, dotyczące interpretacji, zastosowania i wykonania niniejszej Konwencji, będą przedkładane, na ża-

danie każdej strony w sporze, Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, jak również oświadczą, że jeśli chodzi o kompetencję Trybunału w odniesieniu do sporów, dotyczących interpretacji, zastosowania i wykonania Konwencji, Rumuńska Republika Ludowa pozostaje nadal, podobnie jak i dotychczas, na stanowisku, że w każdym poszczególnym przypadku zgoda wszystkich stron w sporze jest konieczna, aby taki lub inny spór mógł być przedłożony Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości do rozstrzygnięcia.

Co się tyczy art. XII, Rumuńska Republika Ludowa oświadczą, że nie zgadza się na art. XII Konwencji i uważa, że wszystkie postanowienia Konwencji powinny stosować się do terytoriów nieautonomicznych, włącznie z terytoriami powierniczymi.“.

Salwador dnia 28 września 1950 r.,

Turcja dnia 31 lipca 1950 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *St. Skrzyszewski*